

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **V. H.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Horáčkem
sídlem Na Zbořenci 276, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2024, č. j. 019891/2024/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabývá otázkou, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s námitkami vlastníka sousedních pozemků proti rozhodnutí o dodatečném povolení

stavby podle 129 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, účinného do 30. 6. 2024 (dále jen „stavební zákon 2006“).

2. Městský úřad Hostinice, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), provedl stavební dozor na pozemcích parc. č. st. XA a parc. č. XB v k. ú. T. (v témže k. ú. se nacházejí všechny pozemky uváděné v tomto rozsudku). Přitom zjistil, že pan V. T. (dále jen „stavebník“) provedl na svém rodinném domě stavební úpravy spočívající ve výstavbě jídelny na jihozápadní fasádě s francouzskými okny a vstupem na zahradu, dále v půdorysném rozšíření půdního prostoru, výměně stávajícího stropu mezi přízemím a podkrovím, dále pokládce nového střešního pláště a konečně výstavbě zpevněné plochy pro parkování (dále souhrnně jen „stavební záměr“). Stavební úřad shledal, že tyto stavební úpravy svým rozsahem představují zhotovení přístavby a nástavby, které vyžadují povolení, kterým však stavebník nedisponoval. Proto zahájil řízení o odstranění stavebního záměru.
3. Stavebník proto podal žádost o dodatečné povolení stavebního záměru.
4. Účastníkem řízení o dodatečném povolení byl též žalobce jakožto vlastník sousedního pozemku. V průběhu řízení vznesl žalobce řadu námitek. Stavební úřad přisvědčil žalobci v tom, že nově vybudovaná střecha zčásti přesahuje na jeho pozemek parc. č. XC v k. ú. Proto stavebníka vyzval ke zjednání nápravy.
5. Stavebník v reakci na výzvu stavebního úřadu odstranil přesah střechy a zaslal mu fotodokumentaci zachycující nový stav. Stavební úřad toto řešení uznal za dostatečné a svým rozhodnutím ze dne 2. 1. 2024, č. j. 00078/24/SÚ/MSt (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), stavební záměr dodatečně povolil. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí popsal, že odstraněním přesahu střechy bylo vyhověno žalobcově námitce a že řešení zvolené stavebníkem shledává za dostatečné.
6. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 2. 2024, č. j. 019891/2024/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl. Shledal, že námitka žalobce týkající se přesahu střechy byla stavebním úřadem dostatečně vypořádána. Zároveň připustil, že stavební úřad se výslovně nezabýval ostatními námitkami žalobce (například námitkami směřujícími do otázky způsobu využívání pozemku a nesouhlasu s chovem psů), nicméně shledal, že tyto námitky vůbec nesouvisejí s předmětem řízení. Současně se žalovaný zaměřil též na otázku dodržení minimálních odstupů staveb ve smyslu vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, účinné do 30. 6. 2024 (dále jen „vyhláška č. 501/2006“), a neshledal v tomto směru žádný nesoulad.
7. Proti napadenému rozhodnutí nyní žalobce brojí žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)

II. Obsah podání účastníků

8. Žalobce v žalobě obsáhle popisuje průběh řízení o dodatečném povolení, jehož byl účastníkem. V průběhu tohoto řízení vznesl námitky proti stavebního záměru a učinil tak i v odvolání. Tyto námitky však zůstaly nevypořádány, čímž dle názoru žalobce došlo k nesprávnému úřednímu postupu a nezákonnému rozhodnutí.
9. Žalobce dále předkládá rozsáhlý výčet skutečností, jimiž měl stavebník zasáhnout do jeho práv (k tomu blíže viz odst. 18 níže).
10. Žalobce konečně namítá, že napadeným rozhodnutím nebyla dodržena zásada proporcionality, neboť dle jeho názoru existuje jiná varianta, která do jeho práv nezasáhne tak intenzivně. K tomu cituje závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008 sp. zn. II. ÚS 268/06 a rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 3. 2009, č. j. 5 As 3/2009-76.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že v žalobě jsou spíše konstatována fakta, aniž by bylo poukazováno na konkrétní vady. Žalobcem namítané zásahy do jeho práv se týkají otázek, které správní orgány nemohou posuzovat, případně které vůbec nebyly předmětem řízení o dodatečném povolení. Namítá-li žalobce porušení proporcionality, není žalovanému jasné, v čem má toto údajné porušení spočívat. Žalobcem odkazovaná judikatura se týkala otázky pozemních komunikací a pro nyní posuzovanou věc je nepřiléhavá. Dle názoru žalovaného je žaloba jen výrazem nedobrych sousedských vztahů, není však důvodná.
12. Stavebník k výzvě soudu ve stanovené lhůtě neuplatnil práva osoby zúčastněné na řízení.

III. Posouzení věci soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.), neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce k výzvě soudu nevyslovil s tímto postupem nesouhlas.
14. Žaloba není důvodná.
15. Soud předně zdůrazňuje, že je oprávněn přezkoumat napadené rozhodnutí jen v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. To je pro nyní posuzovanou věc zásadní.
16. Jak totiž opakovaně dovodila judikatura NSS, „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty*“ (podle rozsudku NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78), a že kvalita vypořádání žalobního bodu se do značné míry odvíjí od kvality jeho formulace (srov. rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Stejný přístup zaujímá i zdejší soud, který rovněž opakovaně dovodil, že pokud „*žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, lze na tyto obecné námitky reagovat rovněž pouze v obecné rovině. Není totiž úkolem soudu, aby nahrazoval činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a sám je dotvářel*“ (srov. rozsudek Krajského soudu ze dne 10. 11. 2021, č. j. 55 A 85/2020-104, odst. 46-47, obdobně ze dne 13. 4. 2023, č. j. 51 A 26/2022-73, odst. 13).

17. Shora popsané nedostatky vykazuje i žaloba podaná v této věci, přestože byla sepsána advokátem. Ač je žaloba rozsáhlá, obsahuje z převážné části prostou reprodukci průběhu správního řízení, nezřídka jen parafrázovaná odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Konkrétní skutkové či právní důvody, jež by poukazovaly na pochybení žalovaného či stavebního úřadu, jsou v žalobě obsaženy poskrovnu. A pokud už v ní obsaženy jsou, pak směřují ke skutečnostem zjevně nesouvisejícím s předmětem napadeného rozhodnutí, ba dokonce ani s pravomocí žalovaného či stavebního úřadu.
18. Typickým příkladem nesouvisejících tvrzení jsou ta, v nichž žalobce namítá zásah do svých práv. K tomu doslova uvádí (viz str. 3-4 žaloby):

„Zásah do práv žalobce:

Úřad v napadeném rozhodnutí lakonicky uvedl, že "stavební úřad uznal toto řešení (odstranění přesahu střechy) jako dostatečné".

Samostatně stojící rodinné domy mají mít mezi sebou vzdálenost alespoň 7 metrů, minimální vzdálenost stavby od hranice pozemku nesmí být menší než metry dva. Pokud jsou zde stísněné územní podmínky, může být vzdálenost snížena na 4 metry za předpokladu, že v protilehlých stěnách nejsou okna do obytných místností.

K tomu žalobce tvrdí, že povolením přístavby je zasaženo do práv k jeho majetku a zájmům; konkrétně žalobce tvrdí, že stavbou podle napadeného rozhodnutí bude zasaženo do dosavadního pokojného stavu. Stavební úřad se vůbec nezabýval tvrzeným zásahem do pokojného stavu.

Stavbu a její realizaci vč. "odstraňování přesahu" doprovázela řada trestných činů od úniků osobních dat přes nebezpečné vyhrožování střelnou zbraní, napadání střelnou zbraní, poškozování zdraví, majetku, krádež, omezování osobní a domovní svobody, neoprávněné vniknutí na pozemek, vandalizmus, znečišťování, pomluvy, poškozování cizí věci až k objevení vraždy (v době výjimečného stavu).

Stavba zasahuje svojí vahou a změnou výšky těžiště (bez potřebných základů) do statiky domu č.p. X, kterému od počátku stavby roku 2019 začíná praskat zdivo vnější i vnitřní (stropy a fabiony), je narušena statika komínů, dochází k unikání vody do základů - praskání trubek a expanzní nádoby, prakticky celá černá stavba vede k havarijnímu stavu sousední nemovitosti. Stavitel nadále pokračuje v útocích střelnou zbraní a používá k nim právě i tato okna; poslední útok střelnou zbraní na vozidlo proběhl tuto neděli 17.3.2024.

Na hranici pozemků se rovněž nachází další černá stavba "garáže", která vznikla bez souhlasu předchozích majitelů domu X (manželů R.) a kterou majitel nyní používá jako "dílnu", kde si nahlas pouští rádio, brousí železo a ze které pravidelně vylévá chemikálie na žalobcův sousedící pozemek, dveřmi opakovaně mlátí až 40x denně stejně jako u hranice pozemku umístěnou popelnicí, dále chovem 4 psů (jejich neustálý štěkot) a většího množství koček znemožňuje užívání celého sousedního pozemku

Umístění dveří u hranice pozemku a oken vč. střešních (3x západním a 3x východním směrem) bez mého souhlasu zcela popírá stavební zákon a znemožňuje přístavbu, rekonstrukci i prosté užívání sousedního pozemku i sousední nemovitosti.

Žalobce tvrdí, že stavební úřad porušuje jeho práva opakovaně: již došlo ke kolaudaci č.p. X, kdy stavba zasahuje na obecní pozemek a zužuje výjezd z min. 6 m na cca 5,30, čímž dochází ke znemožnění vjezdu protipožární techniky a jedná se o nejhrubší porušení všech protipožárních i dopravních předpisů a znemožnění rekonstrukce nemovitosti i běžného užívání i jako sídla firmy (koncesované autodopravy).

Dále došlo od února do října 2023 k podivné demolici č.p. X, nad kterou stavební úřad Hostivice převzal dozor, ale i tak žalobce poškozují (zamoření pozemku hlodavci, prach, hluk, těžká technika).

Ve spisu nemovitosti č.p. X, který žalovaný žalobci poskytl k nahlédnutí v říjnu 2023, nebyly žádné dokumenty týkající se černé stavby a jejího dodatečného povolení, ale 31.11.2023 již byl spis úplný, což se jeví jako nestandardní - stejně jako celé toto řízení, ve kterém žalobci nebyl poskytnut prostor k připomínkám (při ústním jednání jim bránil stavebník a jeho družka, kteří mu nenechali prostor k námitkám ani přes upozornění přítomných vč. autora dodatečně vytvořeného projektu).

V případě jejího dodatečného povolení by se stavebník na úkor žalobce bezdůvodně obohatil a zároveň by tímto obohacením profitoval z trestné činnosti páchané za pomoci organizované skupiny pachatelů (která se dopustila i zneužití pravomoci veřejných činitelů a korupce - od místní samosprávy přes stavební úřad i kontrolní orgán - na kterou dal žalobce trestní oznámení. Zároveň užíváním stavby působí na sousední nemovitosti škodu - snížení jejich hodnoty a znemožnění jejich řádného užívání, škody žalobce vyčísľuje na: škoda na nemovitosti 5 000 000 Kč, na pozemku 15 000 000 Kč, zabránění vjezdu a bránění podnikání 5 400 000 Kč, škody na zdraví poškozených a zhoršené uplatnění ve společnosti 124 000 000 Kč."

19. Ke shora citované části žaloby soud uvádí, že vyjma otázky odstupových vzdáleností a otázky přesahu střechy na žalobcův pozemek (k tomu viz dále odst. 22-23) jde o námitky, které se zcela míjejí s předmětem napadeného rozhodnutí. Jedná se zpravidla o popis událostí týkajících se jiných (zřejmě dříve proběhlých) správních řízení či úkonů stavebního dozoru, případně jde o popis údajných protiprávních jednání, jichž se měl v minulosti (údajně) dopustit stavebník. Soud však nenalézá dostatečnou relevantní spojitost námitek s otázkou dodatečného povolení stavebního záměru. Očekával-li snad žalobce, že stavební úřad v rámci posuzování stavebníkovi žádosti vyřeší všechny

myslitelné sousedské spory včetně případné občanskoprávní či trestní odpovědnosti, pak se jeho očekávání zcela míjejí s tím, co správní orgány mohou v rámci zákonem svěřené pravomoci a působnosti reálně učinit.

20. Z týchž důvodů nelze správním orgánům vyčítat, že se explicitně nezabývaly jednotlivě každou dílčí žalobcovou námitkou. Judikatura vcelku konstantně dovozuje, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, ze dne 21. 11. 2023, č. j. 4 As 356/2021-61). Stěžejní je, aby správní orgán zohlednil meritum námitek.
21. Přesně to žalovaný v nyní posuzované věci učinil, když zkonstatoval, že stavební úřad sice nevypořádal všechny vznesené námitky, nicméně tyto nevypořádané námitky se týkaly otázek zjevně nesouvisejících s předmětem řízení o dodatečném povolení. Soud tento způsob souhrnného vypořádání akceptuje. Za situace, kdy žalobce uplatnil řadu zjevně nesouvisejících námitek, jistě nebylo povinností žalovaného ani stavebního úřadu ve vztahu ke každé takové námitce samostatně vysvětlovat, proč se mýjí s předmětem řízení. Nebylo proto nutno explicitně zdůvodňovat, proč není relevantní otázka legalizace či stavebně technického stavu jiných než povolených objektů, či proč v řízení před stavebním úřadem nebylo možno řešit otázky týkající se hlučnosti sousedů. Zcela postačilo, pokud žalovaný pouze rámcově shrnul, že jde otázky zjevně nesouvisející, čemuž soud zcela přisvědčuje.
22. S předmětem řízení o dodatečném povolení stavebního záměru do určité míry souvisejí námitky, v nichž zaznívaly výhrady týkající se vzdáleností. K tomu nicméně žalovaný správně konstatoval, že odstupové vzdálenosti musejí odpovídat požadavkům vyhlášky č. 501/2006 a že v případě dodatečně povoleného stavebního záměru je toto splněno. Brojili proti tomu žalobce tím, že *„rodinné domy mají mít mezi sebou vzdálenost alespoň 7 metrů, minimální vzdálenost stavby od hranice pozemku nesmí být menší než metry dva. Pokud jsou zde stísněné územní podmínky, může být vzdálenost snížena na 4 metry za předpokladu, že v protilehlých stěnách nejsou okna do obytných místností“*, pak tím pouze parafrázuje znění § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006, aniž by bylo zřejmé, který rozměr považuje za nedodržený či překročený. Za této situace proto postačuje odkázat žalobce na odůvodnění na str. 3-4 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný zevrubně věnoval jak otázce dodržení odstupových vzdáleností, tak i požadavkům na minimální výšku.
23. Relevantně související námitkou je rovněž otázka přesahu střechy stavebního záměru na pozemek žalobce. Tuto námitku však shledal za důvodnou již stavební úřad, který ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyzval stavebníka k nápravě, přičemž stavební záměr dodatečně povolil až poté, co mu byly doloženy fotografie s provedenou úpravou, kde byl vytýkaný přesah odstraněn. V žalobě přitom nezaznívá nic, z čeho by bylo možno dovodit, že by zmiňovaná úprava byla nedostatečná. Žalobce pouze mechanicky opakuje, že se správní orgány nezabývaly jeho nesouhlasem se stavebním záměrem. Opak je však pravdou, neboť právě na základě žalobcova nesouhlasu stavební úřad přiměl stavebníka jeho záměr částečně poupravit. K problematice přesahu lze v žalobě nalézt toliko tvrzení o tom, že *„[s]tavbu a její realizaci vč. "odstraňování přesahu" doprovázela řada trestných činů od úniků osobních dat přes nebezpečné vyhrožování střelnou zbraní, napadání střelnou zbraní, poškozování zdraví, majetku, krádež, omezování osobní a domovní svobody, neoprávněné*

uniknutí na pozemek, vandalizmus, znečišťování, pomlvy, poškozování cizí věci až k objednání vraždy (v době výjimečného stavu).“ Aniž by soud hodnotil pravdivost těchto tvrzení, má za to, v citované části jsou otvírány otázky, k jejichž řešení jsou příslušné spíše orgány činné v trestním řízení, a nikoliv stavební úřad či žalovaný. V zásadě totéž lze uvést k obdobně formulovaným námitkám poukazujících na rušivé chování souseda, které spadají spíše do občanskoprávního soudního řízení, a nikoliv před stavební úřad, jehož postup nyní přezkoumává soud ve správním soudnictví.

24. Poslední žalobní bod brojící proti nedodržení zásady proporcionality je na samé hraně srozumitelnosti. Žalobce sice uvádí, že dle jeho názoru existuje jiná varianta, která do jeho práv nezasáhne tak intenzivně, aniž by ovšem vyložil, jakou konkrétní jinou variantu má vůbec na mysli. Tvrzení o alternativní variantě navíc příliš nekoresponduje s jinými částmi žaloby, v nichž je naopak zdůrazňováno, že žalobce se stavebním záměrem nesouhlasí „v celé šíři“, čímž však možnost nějaké jiné varianty nepřímou popírá. Odkazoval-li žalobce na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, a rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2009, č. j. 5 As 3/2009-76, pak soud zcela ve shodě s žalovaným uvádí, že jde o judikaturu týkající se problematiky deklarace účelových komunikací. O tom však správní orgány v nyní posuzované věci vůbec nerozhodovaly.
25. Nad rámec nutného odůvodnění soud konstatuje, že zde v žádném případě nevyslovuje generální souhlas se vším, co správní orgány v této věci učinily, ani netvrdí, že by jejich postup byl vždy zcela správný či vhodný. Je však třeba připomenout, že řízení před správním soudem není ovládáno zásadou vyšetřovací, ale platí zde vázanost uplatněnými žalobními body (viz opět odst. 15-16 výše).

IV. Závěr a náklady řízení

26. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
27. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. prosince 2024

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
předsedkyně senátu